FINIS CORONAT OPUS...*)

Și acum, despre meciul cu Grecia!

De-abia absolvită, cu bine, întîlnirea cu Portugalia și nervii noștri intră din nou în încercări care-i încordează la maximum.

Să nu ne spună nimeni că acum, cînd avem 7 puncte, e mai destins decît în dimineața lui 12 octombrie, cînd aveam 5, că nu-l credem! Sau că a primit rezultatul de la Salonic cu un zîmbet indiferent, că și-a șters toate grijile de pe „agenda calificării", că a și comandat banchetul din seara lui 16 noiembrie...

Meciul cu Grecia rămîne ceea ce este, privit lucid: **un meci de DA sau NU! O FINALĂ; un meci de al cărui rezultat depinde cum le vom privi pe toate celelalte obținute de noi în preliminarii;** un meci care poate pune în valoare sau aneantiza și „2—2"-ul de la Atena, și seara de la Lausanne și victoria în fața echipei lui Eusebio. Avem la 16 noiembrie un meci de închidere a suitei noastre de 6 partide în grupa I europeană a preliminariilor C. M. care ne poate aureola dar care în același timp ne și poate întoarce la... meciul de debut. Și se știe cum a fost acel debut...

Scriem aceste rînduri, la începutul ultimei campanii pentru atingerea „visului de generații", cum a fost numită, plastic, calificarea pentru „Mexico '70", nu pentru a da niște proporții... homerice meciului cu Grecia ci, dimpotrivă, pentru a evita ca el să ia, în ochii unora, proporții liliputane.

Echipa Greciei nu va fi un adversar mai comod decît ne-au fost, tot la București, Elveția sau Portugalia. Ba, dacă vreți, oaspeții noștri de la 16 noiembrie vin cu o armătură morală superioară celei cu care au păsit pe stadionul „23 August", cei pe care i-am învins cu 2—0 sau cu 1—0: **echipa lui Petropoulos, azi purificată de luptele intestine și dinamizată de succesul de la Salonic, prin care a scos din luptă un pretendent încă autorizat la ora aceea, la turneul final al C. M., știe că, la urma urmelor, și pentru ea acest meci e ultimul obstacol pe care ar trebui să-l treacă pentru a ajunge la Mexico.**

Angelo Niculescu apreciază că echipa de azi a Greciei e superioară celei cu care am făcut 2—2 la Atena (și bine face că o spune răspicat și tare) dar mai e un lucru pe care, de asemenea, nu trebuie să-l neglijăm. **În condițiile în care se va juca meciul de la București** (Grecia nu ne-a învins pînă acum niciodată; la Atena, adversarii noștri au condus de două ori dar n-au reușit finalmente decît un rezultat egal; oaspeții au **o ocazie cu care nu s-au mai întîlnit niciodată**, de a fi prezenți la turneul final al C.M.) **adversarul nostru de la 16 noiembrie poate căpăta puteri nebănuite.**

Hai să ne gîndim puțin! Să zicem că lucrurile ar sta invers și că noi ne-am duce la Atena pentru ultimul meci, avînd 6 puncte iar grecii 7. Am fi noi, oare, resemnați? Ar concepe vreunul din jucătorii noștri că meciul se va termina la egalitate? Le-am cere noi reprezentanților noștri altceva decît victoria?

Iată deci că meciul care stă în fața echipei naționale a devenit cel mai greu din grupă. (O grupă frumoasă, s-o recunoaștem, din moment ce cîștigătorul ei se decide abia în ultimul meci din cele 12 programate, iar punctajul face ca posibilitatea barajului să fie exclusă).

Și atunci, care e optica noastră, punctul nostru de vedere?

Coincide cu cel al lui Angelo Niculescu: **trebuie să cîștigăm și NUMAI să cîștigăm.** Meciul nul să fie un calcul secundar, care să intre — eventual — în discuție, doar după terminarea jocului. **Cîștigătorii grupei trebuie să termine în triumf.** Așa vrem să încheiem preliminariile, torțele de pe „23 August" trebuie să se aprindă în seara lui 16 noiembrie pentru VICTORIE; nu numai pentru calificare!

Am considerat necesar să scriem aceste lucruri acum, la startul pregătirilor în vederea meciului cu Grecia (chiar azi, lotul se reunește pentru primul joc-școală din campania ultimului asalt) pentru că ni se pare că **acest meci trebuie pregătit în nota ofensivei, cu gîndul obținerii victoriei.**

În mentalitatea jucătorilor, în structurarea tactică a echipei, în compunerea formației, ideea ofensivei trebuie să capete preponderență.

Este un meci pe care nu-l putem juca „la așteptare", pentru ca să n-avem surprize.

Este un meci în care noi trebuie să fim de la început cei care atacă, cei care înscriu.

La 16 noiembrie prima modificare a tabelei de marcaj trebuie să fie 1—0 pentru noi.

Numai de la 1—0 pentru noi începe să fie cu adevărat valid calculul celor două șanse cu care pornim noi în fața Greciei. **Să-i obligăm pe fotbaliștii greci să alerge ei după o egalare** (care nu le-ar aduce, totuși, satisfacția calificării), **decît să alergăm noi după egalare,** chiar dacă nouă meciul nul ne dă această satisfacție finală.

E un lucru greu?

Evident, e un lucru greu, dar **perfect realizabil pentru echipa noastră de azi, atît de plină de vitalitate.**

Important e ca Angelo Niculescu să găsească drumul cel mai bun spre această echipă a României, OFENSIVĂ ȘI VICTORIOASĂ la 16 noiembrie.

Și atunci, cînd un arbitru nord-irlandez va fluiera sfîrșitul grupei I a preliminariilor C. M. 1970, Angelo Niculescu se va putea așeza pe banca sa și va putea spune, cu satisfacția profesională pe care, oricît e de tăcut, știm că o savurează: „Finis coronat opus!"

Radu URZICEANU

*) Cuvinte, devenite celebre, ale poetului latin Ovidiu: **„Sfîrșitul încununează o operă".**

O VÎRSTĂ, O VIRTUTE, O TRADIȚIE

Nu, sîmbătă nu era o zi prea nimerită pentru un reportaj de atmosferă. „U" jucase slab, fără personalitate, își dezamăgise adepții, și chiar băieții lui Fane Cîrjan plecaseră frunțile-n pămînt la ieșirea din teren.

— **Tocmai acum!**, zise abătut Titus Lucaciu, secretarul clubului, coborînd ultimul scările tribunei centrale.

Tocmai acum... Acum cînd „U" Cluj își aniversează semi-centenarul. Acum cînd calda chemare lansată de club spre toate generațiile de „U"-iști a născut pe Someș și în cele patru zări ale țării intense efervescențe sentimentale. Așa părea să spună, plin de regrete, Titus Lucaciu, sîmbătă după partida cu feroviarii clujeni.

— **Dar,** reluă tot el convins, **nu-i vorba decît de o nedorită eclipsă, de un impas momentan ce nu trebuie să-l confundăm cu fondul problemei.**

Evident, fondul era altul. 50 de ani de activitate ferventă... Cea mai veche echipă de fotbal din România... Sfera, Ploeșteanu, Deheleanu, Surlașiu, Sepi, Gain, Sepci, dr. Luca, dr. Rădulescu, Anca, Cîmpeanu, Adam și cîte alte nume de marcă ai atîtor generații... Fondul era altul. Bogat, reprezentativ, impresionant. Chiar dacă „U" n-a cunoscut gloria supremă decît o dată și atunci în 1965 prin cîștigarea cupei.

— **Această clipă solemnă a semicentenarului** — continuă Titus Lucaciu — **noi o considerăm nu numai ca o geneză a amintirilor, ca o serbare a tradiției, ci și un punct de pornire spre împliniri superioare.**

— Și „U" de astăzi, pentru că amînteați de viitor...

— **E tînăr ca întotdeauna! Dar tineretul de astăzi ar trebui să aibă mai mult entuziasm, să ofere publicului și cronicarilor numai partide elegante, excelente.**

Anca, Mustățea, Oprea, Lică și Bungău își întîlniseră privirile într-un punct comun. Nu, secretarul clubului nu pomenise vreun nume. Nici nu știu dacă auzise cineva discuția noastră...

★

Tot sîmbătă, la sfîrșitul partidei, un om s-a dus imediat la nea Fane Cîrjan. L-a îmbrățișat, l-a sărutat cu căldură și a rostit sfios cîteva cuvinte. Nu știu ce i-a zis, eram departe, gestul însă emoționase pe oricine. Acel om nu era altul decît **Constantin Rădulescu,** actualul consilier tehnic al C.F.R.-ului, fostul fotbalist, **„nelipsit măcar o dată în șase ani din formația lui „U" în perioada 1943 — 1949".**

În cadrul manifestațiilor prilejuite de semicentenarul lui „U", astăzi după amiază pe **Stadionul Municipal** are loc deschiderea festivităților, printr-o defilare a sportivilor. Urmează un joc între echipele de veterani ale lui **„U" Cluj și Rapid București,** apoi meciul dintre **Universitatea Cluj** și **O.F.K. Belgrad.**

Seara, la **Teatrul Național,** va avea loc un spectacol festiv.

Manifestările continuă în zilele următoare, culminînd cu adunarea festivă comemorativă care va avea loc duminică dimineața la ora 10,30 în sala **Casei de cultură a studenților,** prilej cu care se vor înmîna diplome și distincții.

Constantin Rădulescu, astăzi doctor renumit al Clujului și priceput antrenor de fotbal. Sau încă un exemplu despre marea pasiune pentru fotbal și despre simbioza sport-știință din cetatea universitară a Daciei Superioare. Pentru că în Napoca arhicunoscutul dicton **„Mens sana în corpore sano"** aureolează de 50 de ani existența a zeci de generații, făurind în timp o tradiție, un cult al armoniei. **„Un trup nou, brat de fier/ Suflet pur, rupt din cer"** cum răsună în zeci de inimi cîteva din versurile primului imn sportiv din țara noastră, datînd din martie 1945.

— Deci dr. C. Rădulescu, adversar al „U"-ului!, am încercat evadarea din imperiul reflecțiilor.

Doctorul m-a privit o clipă, a zîmbit cu toată fața și apoi a zis:

— **„Poate fi oare cineva acum adversar al „U"-ului?! Evenimentul acesta e emoționant pentru oricine, 50 de ani reprezintă o vîrstă, o virtute, o tradiție, un cult al pasiunii, iar pentru mine acest semicentenar prilejuiește mai mult decît tot ce v-am spus: e cea mai frumoasă etapă a vieții mele".**

Doctorul se detașase de bucuria egalului realizat de băieții săi de la C.F.R. Parcurgea cu viteză timpul trecut și amintirile relevau ipostazele distinse ale bătrînului club universitar. „U" înseamnă fair play, pasiune pură pentru fotbal și pentru știință, „U"-a însemnat întotdeauna elan, entuziasm, tinerețe. **„Și dacă am reușit să creăm în condiții vitrege o epocă a „U"-ului, pe care timpul și vechii suporteri n-o pot uita, aceasta se datorește unui suport moral deosebit".**

— Și „U"-ul de astăzi?, am repetat o întrebare.

— **„U"-ul de astăzi este foarte tînăr, foarte talentat, dar mai puțin dispus pentru o dăruire totală. Cu mai multă seriozitate, talentul său poate depăși condiția unei echipe bune. Vreau să cred că la acest jubileu voi ridica paharul sus pentru cei 50 de ani de reușite dar și pentru izbînzile viitorului".**

...40 de tulnicari din satul Avram Iancu vor cobori pe Someș, în Napoca, astăzi, pentru a participa la marele spectacol de pasiune, mișcare, sunet și lumină. Vor suna prelung tulnicele, se vor aprinde făclii sacre, și în gest comun de admirație și respect, generațiile țării vor toasta pentru „nunta de aur" a clubului universitar „U", pentru generațiile de fotbaliști ale Clujului, pentru viitorul sportului românesc.

Mircea M. IONESCU

PREGĂTIRILE JUNIORILOR

● În cadrul pregătirilor pentru preliminariile Turneului U.E.F.A., în afara „Turneului speranțelor olimpice", desfășurat în R.P.D. Coreeană, juniorii noștri vor mai susține un meci amical la 4 noiembrie, la Călărași, în compania selecționatei similare a Cehoslovaciei.

● Federația sovietică a propus următoarele date pentru cele două meciuri cu România, din preliminariile Turneului U.E.F.A.: **29 noiembrie** la Batumi și **16 aprilie 1970** în România.

Carnet C.M. 1982

de DAN OLTEANU

Toamna anului 1982. Turneul final al campionatului mondial de fotbal se dispută în Africa. Continentul negru a devenit o putere în sportul cu balonul rotund și a organizat fantastic cel de al 13-lea C.M., primul care se transmite pămîntenilor aflați pe Lună în staționare permanente, cît și locuitorilor orașelor subterane japoneze. Cifra telespectatorilor a depășit un miliard. E primul campionat mondial la care penaltiul se execută de la 15 m, în loc de 11 m, după ideea lansată de Joao Saldanha la București în 1969. Toți fotbaliștii sînt universali și veritabili artiști ai mingii, tehnica lui Pele de acum un sfert de veac fiind minimumul necesar pentru o „națională".

La Kinshasa, echipa României a învins Anglia cu 3—1 și 4000 de ziariști, reporteri radio și tele asistă la conferința de presă organizată pe stadionul din capitala congoleză. **Popescu,** autorul celor trei goluri, e copleșit de întrebări. Gazetarii află uimiți că marea vedetă a campionatului mondial este produsul primei generații de tineri români care au absolvit liceul cu specializare fotbal și posedă diploma unei facultăți de fotbal. **Opt jucători** din echipa României au trecut prin rețeaua celor 40 de școli generale și 20 de licee cu clase de specializare fotbal. Popescu se retrage cu ziariștii români. **„Vă mai amintiți începutul atît de anevoios al școlilor noastre de fotbal?",** spune el și tinerilor și bătrînilor condeieri.

...Cum să nu ne amintim, dacă de la fantezia de mai sus coborîm la realitatea de azi, din 1969. În toamna aceasta au fost înființate primele clase la școli elementare în București și la un liceu, la Bacău, la care principala materie de sport este fotbalul. S-a ajuns aproape la mijlocul primului trimestru de studii al anului școlar în curs și aceste clase nu au încă elevi suficienți. Părinții refuză să-și înscrie copiii talentați la aceste clase. Aceiași părinți care vin în număr de 100 000 la fiecare etapă de campionat sau la un singur meci, ca acela cu Portugalia, și palpită pentru fotbal!

Nimeni nu s-a gîndit că tații vor înțelege că în aceste clase se va preda întîi fotbal și pe urmă carte? Realitatea este tocmai contrară. **Întîi elevi buni și apoi fotbal** predat cu competență, cu pasiune, elevilor sîrguincioși la carte și talentați la fotbal. Este prima încercare de acest gen pe care o dorim de mulți ani și iată că ea se izbește de o mentalitate conservatoare, care se opune noului.

Fotbalul nostru are nevoie de un număr mare de **jucători talentați dar și cultivați,** cu ani de muncă în direcția cărții și a fotbalului pentru a putea beneficia de vedete, de **mari soliști** pentru echipa națională. De ce **înțelegere** pentru școlile de muzică, balet, teatru, arte plastice și **îndoială,** în schimb, față de fotbal? De ce copiii talentați la fotbal să nu poată face sportul lor favorit în cadrul școlii, să nu se dezvolte organizat, să nu ajungă jucători de prim ordin, aplaudați, adulați, cu performanțe pe meridianele globului?

S-ar putea ca asupra părinților să aibă o influență negativă și tratarea de către presă, de multe ori exagerat, a unor cazuri de indisciplină din lumea fotbalului. Caracterizează oare fotbalul nostru asemenea devieri ca acelea comise de cîțiva jucători fruntași în ultimul timp? Răspunsul este **categoric negativ.** Din păcate se face prea puțină popularitate faptelor frumoase, realizărilor pozitive și vieții demne a majorității fotbaliștilor. În această direcție presa de fotbal este izolată. Nu am citit încă o cronică a faptelor diverse de o mare frumusețe care să înalțe pe om. Deși acestea întrec, zilnic, faptele reprobabile.

Părinți care iubiți fotbalul românesc și aveți copii talentați la fotbal, îngăduiți-le să se înscrie la școlile la care în acest an a început să se predea fotbalul, ca orice altă materie. Nu greșiți, veți fi mîndri de copiii voștri și veți lăcrima de bucurie, mai tîrziu, văzîndu-i aplaudați în stadion și bine realizați în viață!